

אבן ראר סאדא

אבל העיקר, רובו של העם, הרוב הדומם, הינו בחזקת עגלים מטומטמים (על-ידי הטירוף) שיהפכו (בעזרת הטירוף) לפרות סתומות המובלות (קשו-רות זה לזה בטירוף) לשחיטה, על-מנת לשמש (את הטירוף) כבשר-תותחים טעים ומזין (את הטירוף ההולך ונמשך).

הטימטום, העגליות, האטימות, הם-הם המאפיינים את העם שבתוכו אני חי. אני מרגיש כאן, על-כן, כמו חרסין בחנות פילים.

**כשהעולם יבין
הוא ידאג
לאשפז אותם**

ובגלל זה אני כותב לך. אני באמת לא יודע למה. אני לא חושב שאתה הוא תיקוטי האחרונה. אני לא יודע מהי תיקוטי האחרונה.

אני כותב לך את כל הדברים (המבולבלים) האלו, וכאן יאשימו אותי מייד באנטישמיות. אבל אני לא מתרגש מזה. אם זה כל מה שיש להם להגיד — שיגידו.

יאמרו עלי, שוב, שאני שטוף בשינאה עצמית. הם, לעומת זאת, שטופים באהבה עצמית. הם כל-כך אוהבים את עצמם, שכדי להציל תלתל אחד מראשם הם מוכנים להרוג וליהרג עד הסוף. אני, לעומת זאת, כל כך שונא את עצמי שאני מוכן להקריב את כל שערות ראשי (ויש לי המון תלתלים) רק כדי לחיות.

אני אנטישמי כי אני כותב עליהם דברים רעים. שיהיה. כי אם כבר מדברים על אנטישמיות, אז לגבי, זה שהם מוליכים רבע מהעם היהודי לקראת השמדתו — זה גרוע בהרבה מאנטישמיות.

שיאשימו אותי במה שהם רוצים. לא איכפת לי. אני מוכן לכל, כדי להציל את מה שניתן.

אז למה בכל-זאת אני כותב אליך, אם הכל בעצם כבר אבוד? כי אני רוצה לשכנע אותך שאין שום ציאנס ליוזמת השלום שלך. צא מזה. עזוב את זה. יש לך (וגם לי) עסק עם מטורפים. אין פה מה לעשות.

מה שנוותר לנו לעשות (אולי), זה לנסות ולשכנע את העולם כולו שיש לו כאן עסק עם מטורפים.

וכשהעולם יבין זאת, הוא כבר ידאג לאשפז אותם, או להכניס להם איזה שוק חשמלי, או לפחות ליטול מהם את הכוח ההרסני שבידיהם, בידי המטורפים האלה, למען הצל אותם ואת העולם כולו מהשמדה.

אני לא יודע אם הצלחתי להעביר לך את תחושתי ואת הרגשותי ואת ייאושי. אבל זה (בערך) מה שהיה לי להגיד לך.

והלוואי שאני טועה ושתצליח לעשות שלום.

והם כולם אומרים את זה, כולם, בכל העיתונים — כולם כותבים אותו הדבר.

הם, למשל, מאשימים את העיתונים שלך בכך שהם כולם כותבים אותו דבר, כי מישהו (אתה?) אומר להם מה לכתוב. יפה. ואולי גם נכון.

אתה יכול לקרוא את זה כאן בכל עיתון. אתה יכול כאן לקרוא בכל עיתון אותו הדבר. אבל כאן זה לא בגלל שמישהו אומר להם מה לכתוב.

לא. כאן הם כולם כותבים אותו דבר מרצונם החופשי. כאן לכולם יש אותה הדיעה, כי כל אחד כותב מה שהוא חושב, ולא מה שמכתיבים לו.

אצלך כולם כותבים אותו דבר, כי מישהו מכתוב להם מה לכתוב. כאן כולם כותבים אותו הדבר, מבלי שאף אחד יכתוב להם מה לכתוב.

פה כולם כותבים שאתם לא-נורמאליים, בגלל שאצלכם כולם כותבים אותו הדבר, כי מכריחים אותם. ואילו אנחנו (כך כותבים פה) נורמאליים לגמרי, כי כולנו כותבים אותו הדבר, בלי שמכריחים אותנו. איך זה?

בוא וניראה מהו טוב ומהו רע בעיני החברה הישראלית, מה זה חיובי ומה זה שלילי במדינת ישראל, איזה סוג אנשים מעלים כאן על נס ומה-ללים, ואיזה סוג אנשים מוקיעים כאן ומגנים.

כרגע מתקיימת כאן שביתה של ימאים. אין לי מושג מה הם רוצים ועל מה הם נאבקים (את זה לא כותבים כאן באף עיתון), אבל זה גם לא חשוב. מה שכן חשוב הוא שכולם, החברה הישראלית כולה, מגנים אותם ומוקיעים אותם (את זה כן כותבים בכל עיתון) — אומרים שהם בטלנים, שהם מופקרים, שהם גנבים, שהם נוכלים, שהם סחטנים, שהם מחבלים בכלכלה, שהם מורידים את המוראל, שהם הורסים את המדינה — בקיצור, שהם חלאת המין הישראלי.

הם חלאת המין הישראלי, ואילו מתנחלי פיתחת רפיח הם פאר המין האנושי — עליהם אומרים כולם (כרגיל, בכל העיתונים) שהם חלוצים, שהם חרוץ-צים, שהם ישרים, שהם אחראים, שהם מקדמים את הכלכלה, שהם מעלים את המוראל, שהם בונים את המדינה.

**אני מרגיש
כמו חרסין
בחנות פילים**

הימאים הם חלאת. המתנחלים הם מיטב הנוער. למה? כי הימאים הם אנשים עובדים באמת, כי הם עובדים בעצמם, כי הם מכניסים מיליוני דולאר-רים לקופת המדינה מבלי לקבל תמורה הוגנת. בגלל זה הם חלאת.

למה? כי המתנחלים לא עובדים בעצמם, כי הם מעבידים אחרים, כי הם מוציאים מיליוני דולארים מקופת המדינה מבלי לתת תמורה הוגנת. בגלל זה הם מיטב הנוער.

המתנחלים וסרסורי הבורסה הם מיטב הנוער. הימאים ופועלי הייצור הם חלאת המין האנושי. זאת המדינה שלי, הנורמאלית.

אני באמת לא חושב שכולם פה משוגעים. אבל רוח הטירוף הנושבת מבין כל דפי העיתונות העב-רית, היא רק עדות קטנה לענן הטירוף המלווה אותנו ממעל, ולעמוד האש המטורפת שלאורו אנחנו הול-כים, לקראת תימרות העשן ונהרות הדם.

לא. לא כולם פה משוגעים. יש מטורפים, יש ציניקאים, יש רמאים, יש מטומטמים, יש מכל טוב.

תקוה!), אבל לעומת זאת, אם אתה מוכן להישארתי יישובים ישראלים בפיתחת-רפיח — אז בוודאי ו-בוודאי שאתה רוצה להשמידנו בשלבים (כי אחרת למה אתה מוותר? בשביל שעכשיו תקבל את כל סיני, ואחר-כך תרצה את פיתחת-רפיח ואת באר-שבע ופתח-תקוה!).

אתה מבין — לא יעזור לך כלום. לא תצליח לשכנע את הישראלים לעולם. כי מה שלא תעשה רק יוכיח שוב ושוב שאתה רוצה להשמידנו.

חסרב לדבר עם ישראל — הוכחה שאתה רוצה להשמידנו (עובדה!). תסכים לדבר עם ישראל — הוכחה שאתה רוצה להשמידנו (עובדה) — בשביל להשמידנו אתה אפילו מוכן לדבר איתנו!). תיסע לדמשק — הוכחה שאתה רוצה להשמידנו (עובדה!). תיסע לירושלים — הוכחה שאתה רוצה להשמידנו (עובדה) — אתה מוכן לעשות הכל כדי להשמידנו (עובדה!). תתעקש — הוכחה שאתה רוצה להשמידנו (עובדה!). תוותר — הוכחה שאתה רוצה להשמידנו (עובדה) — אתה מוכן גם לוותר כדי להשמידנו!). תגיד שאנחנו מיפלצות — הוכחה שאתה רוצה להשמידנו (עובדה!) — תגיד שאנחנו נחמדים — הוכחה שאתה רוצה להשמידנו (עובדה) — כדי להשמידנו אתה אפילו מוכן להתחנף אלינו!). לא תקבל את הצעותינו — הוכחה שאתה רוצה להשמידנו (עובדה!). תקבל את כל הצעותינו — הוכחה שאתה רוצה להשמידנו (עובדה) — אתה מוכן לכל מה שאנחנו מציעים, רק כדי שתוכל להשמידנו!).

**לא יעזור לך
כלום — אתה
תשמיד אותנו**

מה עושים נגד זה? אני לא יודע. לעיתים נדמה לי שהדבר היחידי שניתן לעשות הוא באמת להשמיד אותנו, כדי שנוכל סוף-סוף לראות כמה צדקנו כל הזמן.

לפעמים אני חושב שהם לא ינוחו ולא ישקטו עד שתשמיד אותם.

וגם פה לא יעזור לך כלום — אתה תיאלץ להש-מיד אותם, אם תרצה ואם לא תרצה. הם החליטו שאתה רוצה להשמיד אותם בכל מחיר, ואתה תיאלץ להשמיד אותם בכל מחיר — ולו רק כדי שהם יוכלו להיווכח שאכן המציאות היתה כמו שהם אמרו.

הם יכריחו אותך לשחק את המישחק כמו שהם מאמינים בו. הם יכריחו אותך להתאים את עצמך למציאות שהם המציאו. לא יעזור לך כלום — אתה תשמיד אותנו, ויהי-מה.

אני מאד מקווה שאני לגמרי טועה. אני מוכן אפילו להתפלל לאלוהים (שאני לא מאמין בקיומו) לשם כך. אני באמת מקווה שהם כולם נורמאליים ואני כאן המשוגע. הלוואי.

הם, למשל, בטוחים לגמרי (כמו שאני בטוח) שהם נורמאליים לגמרי. הם בטוחים שהם הכי נורמא-לים בעולם ורק כל האחרים, כל העולם, הם לא-נורמאליים לחלוטין.

הנה, כשאתה בא ומציע להם שלום מלא, הם מייד רצים להכשיר קרקע בפיתחת-רפיח, כמו גנבים קטנים ועלובים. הם אפילו לא מבינים כמה הם מטורפים. אין להם מושג ירוק מה שהם עושים. הם לא יודעים מה שהם עושים. אתה בא אליהם עם שלום — והם באים אליך כבולדוורים. או כשאתה מתרגז (ובצדק), מה הם אומרים? — שאתה לא ראצינאלי. הם נורמאליים ואתה מטורף — זה מה שהם אומרים, המטורפים האלו.